

LIBRIS

We know

THEODOR CONSTANTIN

CASA CU NEGURI

Paul Editions 2024

Capitolul 1

Nu mi-aș fi putut închipui că rana unei împușcături, mai mare decât o rozetă de cavalerist, poate cauza dureri atât de insuportabile. Stăteam culcat în patul larg care, în ciuda izului de iod și de farmacie, izbutea să împrăștie un miros discret și plăcut de levănțică. Simțeam pe piept strânsura ca de corset prea strâmt a bandajului, iar dedesubt, ceva mai sus de mamela stângă, adânc de tot, ascuțișul unui bisturiu care nu știu ce tot îmi făcea de lucru, tăind pieziș și fin, însă dureros și mai ales enervant.

Nemișcarea pe care fusesem obligat să mi-o impun, nu atât din cauza sângelui pierdut, cât mai ales pentru a asculta de recomandarea ciudatului meu medic, îmi dădea impresia că sunt mort, un mort oarecare cules de pe stradă, pe al cărui corp un student cu mână dibace încerca o disecție nu mai puțin dibace.

Asta îmi producea greață, pentru că durerii i se asocia o amintire pe care o crezusem de mult uitată. Cu ani în urmă, la terminarea liceului, pentru a încerca îndeplinirea unei dorințe ce persistase din copilărie, m-am înscris la Medicină. A fi medic, a vindeca neputințele trupului, mi se părea ceva extraordinar. Chiar și acum am rămas cu meteahna unui respect, de cele mai multe ori nejustificat, față de medici.

M-am înscris deci la Medicină și la început lucrurile au mers bine, până în ziua când a trebuit să cobor în sălile de disecție. Acolo mi se făcu pe dată rău și dacă n-am leșinat imediat, asta se datoră faptului că îmi fu rușine de colegii și mai ales de colegele mele care, cu toții, păreau atât de puțin impresionați, încât nu se sfiau chiar să glumească.

Mi se dădu un biceps ale cărui fibre trebuia să le desprind.

Deși țineam pentru prima dată în mână un bisturiu, îmi puteam da seama că-l mânuiam destul de bine. Dar, curând, după câteva tăieturi sigure, nu am mai putut lucra. Mi se părea că nervii, pe care mă feream să-i ating, simt durerea, mi se părea că ei, dacă ar fi putut,

ar fi tipat. Mâna începuse să-mi tremure, tâmpilele să-mi bată, în nări aveam miros de formol, în gură, gust de ulei de ricin... Și am leșinat. Consecința: m-am vindecat complet de Medicină.

Acum, când stam culcat în patul acela străin, amintirea, asociată cu durerea rănii, fu la fel de vie și la fel de insuportabilă ca și greața. Pentru ca să le alung pe amândouă, am încercat să reconstitui întâmplarea.

Poate ar trebui să încep prin a vă descrie orașul nostru, pentru a sfârși prin a vă vorbi de strada unde s-a încercat asasinarea mea. Știu însă că descrierile plictisesc. Ochii fug peste pagini, sărind pasajele, descriptive, în căutarea intrigii propriu-zise. Totuși, nu pot rezista ispitei de a vă spune câte ceva despre orașul nostru.

Orașul nostru este unul de provincie, așezat pe malul Dunării, destul de banal și de somnoros. Are salcâmi mulți, țăncari și mai mulți, cafenele aproape la tot pasul, câțiva bragagii ca ultime mărturii ale unui climat cu șalvari, feregele, caice și minarete, multe prostituate și puține bordeluri, o grădină publică și, în fine, o stradă principală unde lumea iese să se plimbe la ore fixe, pentru ca să dispară tot la ore fixe.

Oamenii din orașul nostru, ceva mai deștepți decât cei din celelalte orașe de provincie din vechiul regat, sunt normali în dragoste și pentru o distanță cât de mică folosesc tramvaiul, deși orașul propriu-zis e doar ceva mai mare ca o cutie de chibrituri. Aș vrea să vă spun ceva și despre port. Cum însă portul a fost leagănul copilăriei mele, ar însemna să devin sentimental pe mai multe pagini. De aceea renunț, rezervându-mi dreptul ca efuziunile mele sentimentale în legătură cu portul, să vi le ofer cu lingurița, în decursul povestirii.

S-a întâmplat într-un amurg de toamnă. Toamnele în orașul nostru sunt parcă mai triste decât aiurea, în ciuda oamenilor care păstrează aceeași mină de toate zilele. Vedeți, oamenii din orașul nostru sunt puțin blazați, deși nu prea au motive.

În amurgul acela ieșisem să mă plimb ca de obicei, ocolind strada principală, pe străzile singuratice, arhaice. Deoarece pentru mine o stradă este frumoasă și îmi place în măsura în care casele sunt mai vechi, mai bătrânești. Pe asemenea străzi trebuie să te plimbi neapărat singur. Nu simți nevoia unei tovarășii, pentru că, de fapt, nu ești singur. Sunt alături de tine casele. Casele te acceptă sau te refuză, ca și oamenii. Singura deosebire e că pe oameni îi iubești sau îi urăști, pe când casele te înduioșează numai.

Strada pe care ieșisem să mă plimb are un nume curios. Se numește Strada Fregatei și cred că e cea mai frumoasă din oraș. Pe nicio alta n-ai să întâlnești atâtea case somptuoase, cu clădiri și parcuri îngrijite. Sunt, așa cum le zicem noi, „case boierești“, cu toate că nici una n-a fost și nici nu este locuită de vreun boier sadea. Însă, într-un oraș cosmopolit ca al nostru, e explicabil de ce bogații sunt considerați neapărat boieri. Și oameni bogați, slavă Domnului, orașul nostru a avut și are destui.

Spre capătul străzii de sus, căci strada coboară și se sfârșește într-o altă stradă, care și ea la rândul ei coboară în port, se află o casă care se deosebește de toate celelalte prin ținută și distincție. E înaltă, vopsită în ulei de culoare gri, are ferestre mari de cristal, o marchiză sau verandă de sticlă cu geamuri albastre, la care suie două scări laterale de marmură albă, cu brâuri late și cu câte un cap de leu, de asemenea din marmură.

Un grilaj scund de fier lasă vederea casei, care are în față un mic parc englezesc. Curtea, sau mai bine-zis grădina, se află înapoia clădirii și nu se vede deloc. Doar semeția unui brad se profilează până mult deasupra casei.

Casa asta mi-a plăcut și m-a tulburat totdeauna. Poate unde o vedeam mereu tăcută, cu storurile lăsate, misterioasă în măsura în care părea și tristă. Ceea ce mă intriga îndeosebi era faptul că deși o știam locuită, încă nu mi se întâmplase să văd pe vreunul din cei care o locuiau, cu toate că aproape zilnic treceam prin fața ei.

De ce fel de oameni era locuită casa cu nr. 5 aveam să aflu, din întâmplare, de la grădinarul unei case de pe aceeași stradă, într-o zi când m-am oprit să privesc printre zăbrele cum altoia un trandafir. Aflai, astfel, de existența unei doamne bătrâne, de aceea a unei fete ciudat de frumoase, care nu se vedea decât în zilele când pleca la vânătoare; aflai apoi de existența unui domn bătrân, după chip un „adevărat boier“, de aceea a unei alte fete ce semăna cu prima și, în fine, de doi servitori ursuzi, niște „lifte spurcate“.

Cum așa fi putut bănui atunci, când grădinarul îmi furniza aceste informații, ce rol aveam să joc, eu și locatarii casei cu nr. 5, în marea dramă regizată cu atâta măiestrie de destin?

În ziua când s-a încercat asasinarea mea, tocmai trecusem puțin de casa cu nr. 5, când deodată mă auzii striga:

— Ei, tu!

M-am întors și, îmi amintesc, eram în ciudat că cineva care nu

mă cunoaște mă strigă așa, ca pe un îns oarecare, pe care vrei să-l însărcinezi cu un comision fără importanță. Ceea ce a urmat după aceea îmi e precis în memorie: întâi, a durat doar un fragment de secundă, nedumerirea că de-a lungul străzii nu văd pe nimeni; pe urmă, zgomotul slab al unei împușcături și aproape imediat o arsură nu prea dureroasă în piept. De aici înainte amintirile nu mai sunt atât de clare. Știu că m-am prăbușit și că nu mi-am pierdut cunoștința nici mai târziu, când zăceam pe caldarâm cu un glonț în piept și cu o rană la cap produsă de cădere. Nu cred să fi țipat după ajutor. Sunt sigur că n-am avut timp. Doi inși m-au ridicat pe brațe, după aparență servitori, și m-au trecut prin poarta casei cu nr. 5. Curând după aceea mă puneau, fără prea multe menajamente, într-un pat, lăsându-mă singur.

Știam că sunt rănit, nu simțeam însă nicio durere. În schimb, îmi ajungea în nări mirosul sărat de sânge, sângele meu, și asta mă înfricoșa. Totdeauna am avut groază de sânge. Copil, ori de câte ori mă tăiam sau îmi scrijeleam genunchii și vedeam curgând sânge, leșinam. Cu timpul, leșinurile au dispărut, însă și acum, la cea mai mică zgârietură care sângerează, intru în panică.

Nu știu cât timp am rămas singur, potopit de neliniște că sângele curge, curge mereu și că foarte curând nu voi mai avea deloc sânge. Știu că, în cele din urmă, ușa se deschise și că instinctiv am privit într-acolo. Deși între timp se întunecase, am putut vedea o mână întinzându-se către comutator și în clipa următoare lumina orbitoare mă făcu să închid ochii. Când i-am deschis, în pragul ușii am văzut un cărucior dintre acelea folosite de paralitici sau invalizi și în el un bătrân cu trăsături frumoase, aristocratice.

Avea un cap superb de dolicocefal, cu fruntea înaltă, cu luciri albastre în ochii care priveau prietenos, însă cu nu știu ce superioritate reținută și șireată. Cred că ceea ce mărea farmecul acestui bătrân frumos era părul alb care, în ciuda vârstei, se păstra uimitor de bogat, cu valuri multe, ca o coroană de argint. De acolo, de lângă ușă, bătrânul se uită la mine câțva timp, parcă cercetându-mă, pe urmă, mișcând maneta înainte și înapoi, își dirijă căruciorul către pat, zâmbindu-mi. Zâmbetul îi era, ca și privirea, la fel de distantă, de șireată.

— Mi se pare că ai fost împușcat. Ia să vedem și noi!

Modul ăsta de prezentare, familiar, profesional aș putea spune, îmi displicu. Dar mai mult îmi displicu vocea bătrânului. Vocea oamenilor exercită asupra mea o adevărată obsesie. Simpatia și

antipatia pe care le simt față de ei e în funcție de vocea lor. Toți prietenii, toate femeile pe care le-am iubit, sau numai au trecut prin viața mea, au avut voci frumoase. Evident, nu mă refer la vocea cantabilă, ci la vorbirea propriu-zisă. Un om cu o voce frumoasă are și un fizic plăcut. Am verificat asta în nouăzeci de cazuri dintr-o sută.

Bătrânul din cărucior făcea parte din excepții. Vocea îi era antipatică în măsura în care fizicul te fermeca. Ascultându-l, îmi spuneam că n-aș putea avea încredere niciodată într-un astfel de om.

— Mi se pare că ar trebui să vă grăbiți să aduceți un medic, vorbii în ciudat, dacă m-ați luat sub acoperișul dumneavoastră. Cred că am pierdut destul sânge.

Îl auzii chicotind o clipă, apoi mi se adresă:

— Un medic? Cred că nu e nevoie. Ne pricepem și noi la lecuit un fleac de rană.

L-am privit, mărturisesc, cu dispreț, în timp ce gândul întreba: cum dracu' își închipuie paralyticul acesta că m-ar putea ajuta de acolo, din cărucior? Glonțul era doar în mine, simțeam cum se adâncește cu fiecare clipă trecută. Era neapărată nevoie să fie extras și încă urgent.

Nu mică îmi fu surprinderea când îl văzui, o clipă mai apoi, ridicându-se fără niciun fel de efort din cărucior și venind până lângă mine, în mână cu o adevărată trusă de medic.

— Hei, hei, nu mă privi așa, se răsti la mine, în timp ce-și deșerta trusa pe o măsuță pe care o trăsese aproape de căpătâiul meu. Pe urmă, domolindu-se, adăugă: în fond, se explică privirea dumitale. Te miri că un om cu picioarele sănătoase se plimbă într-o trăsurică pe care n-o folosesc decât infirmii. Ei bine, află că fac asta ca să mă obișnuiesc. Căci începând de azi, exact peste unsprezece luni, nu voi mai putea părăsi această trăsurică. Te rog să mă crezi, tinere. E o tradiție, un blestem dacă vrei, ca pe descendenții direcți din familia noastră, la vârsta de șaiszeci și trei de ani, paralyzia să-i transforme în cadavre vii. La fel s-a întâmplat tatălui meu, bunicului și așa mai departe. Închipuie-ți, să stai toată ziua prăbușit în așternut, să-i vezi pe alții mișcându-se, să auzi pașii trecătorilor de pe stradă și totuși să nu te poți mișca. Buah, nu prea e plăcut, nu-i așa?

— Da, într-adevăr, îngăimai, deloc convins de profetia bătrânului. Acum însă mă preocupă mai mult rana mea. Cred și te rog chiar, să te grăbești puțin, în cazul când poți face ceva pentru mine. Îmi simt arterele supte.

— Ah și uitasem! Iartă-mă! Încep îndată. De altminteri, nu

trebuie să te neliniștești. Dacă nu ți-ai pierdut până acum cunoștința, dacă mai poți vorbi, înseamnă că nu e nimic grav.

Calmul lui mă exaspera. Aveam impresia că dinadins își tot aranja instrumentele pe măsuță, ca să câștige timp. Puțin îi păsa că sângele meu continua să curgă. Dacă nu aș fi avut nevoie de el, i-aș fi aruncat în cap veioza de lângă mine. El păru că îmi ghicește gândurile, căci în sfârșit se decise să-mi taie cămașa, scoartă, la piept de sânge.

— Te impresionează câteva picături de sânge, tinere? Dacă ai fi văzut cât sânge am văzut eu!

Și schiță un gest vag cu mâna, gest care nu sublinia deloc cele spuse, ci, parcă, dimpotrivă.

— Bătrânul ăsta trișează, îmi spusei în gând, însă dracu' știe în ce scop.

Nu avui însă timp să formulez ipoteze. Ușa se deschise și în pragul ei apără o femeie înveșmântată bizar. Spun bizar pentru că mi se întâmpla pentru prima dată să văd o femeie înveșmântată cu un chimonou din catifea. Un chimonou din mătase e ceva destul de comun. Însă unul din catifea, trebuie să recunoașteți și dumneavoastră, că e puțin cam bizar.

Veșmântul era lung până în pământ, cu falduri multe și largi, mâneci de asemenea largi. Culoarea lui era vișinie, însă un vișiniu cu reflexe argintii. Cât privește persoana care îl arbora, pot afirma fără exagerare că era uimitor de frumoasă. Ten alb, alb, păr negru, bogat, adus mult deasupra frunții înalte și inteligente. Era înaltă, cu mijloc subțire și șolduri pe care veșmântul vișiniu le arcuia perfect.

Se opri lângă ușă, cu mâinile la spate și de acolo privi câțva timp pe deasupra capului meu un punct fix, undeva pe perete, poate o floare a tapetului.

— Ai, într-adevăr, nevoie de mine?, îl întrebă pe bătrân fără să-și mute privirea de pe perete.

Pe mine încă nu mă privea și părea că nici nu avea de gând s-o facă. Umila mea persoană, aventura prin care trecusem, n-o interesau probabil deloc.

— Să mă asیți, Dromy!, o lămuri bătrânul. Singur nu pot.

Dromy încruntă sprâncenele, pe urmă se apropie de pat, legănându-și șoldurile în inelări de șarpe leneș. Și, puțin mai apoi, bătrânul, asistat de această ciudată Dromy, se puse pe lucru. N-am putut urmări dificila operație de extracție a glonțului. Leșinai.

oooo

Capitolul 2

Când mi-am revenit, trecuseră câteva ore. Noaptea era în crug. În cameră nu lumina decât veioza cu desene japoneze. Eram singur, nimeni nu veghea la căpătâiul meu. Un tic-tac de ceasornic se auzea din camera vecină. Deodată cu mine se trezise parcă și durerea. Rana dura îngrozitor. Pentru ca să uit de ea, încercai să reconstitui întâmplările. Nu izbutii. Mai precis, nu izbutii să reconstitui decât cele întâmplăte mai înainte de clipa când trăsura de paralic apăruse în pragul ușii. Pentru rest, nu găseam decât imagini disparate. Imaginea bătrânului medic, a Dromyei. Imaginea ei îmi apărea uimitor de vie, ca și când s-ar fi găsit încă în pragul ușii, privind enigmatic tapetul. Fără voie mă întorsei să privesc locul unde, câteva ore mai înainte, priviseră ochii ei. Și, îmi amintesc precis, în primul moment, dând cu ochii de fotografie, n-am fost decât surprins. Pe urmă însă, deodată, îmi fu teamă. O teamă pe care aș putea-o numi, fără exagerare, superstițioasă.

Mărturisesc, sunt superstițios în măsura în care sunt și fricos. Frica mea însă e și ea de natură superstițioasă. Mi-e frică de supranatural, de fantastic.

Într-o vară m-am aciut într-un sat de munte. Pădurea începea chiar din spatele casei unde poposisem. O pădure imensă, un adevărat codru. Ziua hoinăream pe potecile și hățșurile ei neînarmat, deși știam că risc să dau ochii cu vreun mistreț sau cu vreo altă dihanie. Alteori adormeam la rădăcina vreunui gorun uriaș, fără teamă de șerpui veninoși care nu erau deloc rari. Venea apoi noaptea. Noaptea rămâneam în cerdac până târziu, întins în șezlong. Satul, oamenii și câinii dormeau de mult, tăcerea își încerca îndemânarea torcând la furcile gospodinelor, uitate pe după vetre.

Numai pădurea nu dormea. Pădurea foșnea, sfătua tainic, mi se părea că, acolo, în pădure, se deșteptase o altă lume, misterioasă, care se pregătea să officieze un rit exoteric. Noapte de noapte ispita mă îndemna să mă strecor până în inima pădurii ca să-i fur tainele. Însă

o teamă superstițioasă mă oprea, deși, rațional, eram convins că în pădure nu se întâmplă nimic supranatural. Și rămâneam lungit în șezlong până când somnul își aducea aminte de mine și venea să-mi închidă pleoapele. Dacă un om care are frică de supranatural, de fantastic, se poate numi laș, atunci sunt fără îndoială un laș. O altfel de teamă, însă, nu cunosc.

Teama de care am fost cuprins privind peretele unde ochii, în locul florii de tapet pe care o bănuiam, întâlneau fotografia cu rama groasă, n-o pot numi decât teamă superstițioasă.

— Ce caută fotografia mea în casa asta?

Deși veioza nu împrăștia decât o lumină difuză, totuși mă puteam recunoaște. Eram, fără îndoială, eu. Fruntea, părul cu bucle, ochii cu luminițe mângâietoare, nasul grecesc, bărbia mică, culoarea brună a tenului – totul, totul îmi era cunoscut. Ceva totuși nu-mi recunoșteam: zâmbetul. Un zâmbet trist, crispanț de trist. Zâmbetul meu e cu totul altfel. Zâmbesc rar, dar atunci când se întâmplă asta, zâmbetul e proaspăt, tineresc, vesel. Cu zâmbetul din fotografie nu-mi aminteam să fi zâmbit vreodată. Totuși, cel din fotografie nu putea fi un altul.

— Eu sunt, eu sunt!, repetam mereu, încercând să mă conving, deși rațional eram convins că e imposibil ca să existe și altcineva care să-mi semene atât de perfect.

Teama venea însă târâș ca un șarpe, de-a-valma cu durerea chinuitoare de bisturiu neadormit, de acolo, de sub bandajul care mi se părea că a fost strâns prea tare. Încercai să-mi mut privirea într-altă parte, dar nu izbutii. Priveam mereu fotografia și deodată avui strania iluzie că celălalt eu, cel din ramă, începe să clipească. Nu mai era un portret, ci real, acolo, adăugat peretelui, viu, clipind des, cu zâmbetul accentuat și mai trist pe buzele răsfrânte ușor, privindu-mă compătimitor, parcă bănuindu-mi dorința de a prinde tâlcul buzelor lui mute, înflorite de acel zâmbet, trist tare și parcă tocmai de aceea enigmatic.

— Dacă cel puțin n-ar zâmbi așa. Ar fi atunci altfel, îmi spusei izbutind să mă așez mai bine între perne. Acest „altfel“ era fără conținut precis.

Dromy, Dromy!, strigai tare, stupid, ca și când ea, care mai înainte privise surâsul și ochii cu tâlc misterios, m-ar fi putut ajuta.

— Ssst! Taci, te rog! De ce vorbești atât de tare? Vrei să ți se facă rău? Nu ți-a spus unchiul Adrian că n-ai voie să vorbești? Ascultă mai bine cum foșnește bradul. E trist și poate îi e frig acolo, singur

în grădină. Știi, într-o noapte am visat că bradul ăsta a fost cândva un copil mic și blond care se numea Pui-mic. Pe vremea aceea poate bunicii noștri erau tineri.

Pui-mic era un copil cuminte și totdeauna trist. Ocoala copiii de vârsta lui, și-i plăcea să fie mereu singur. Stătea ore întregi cu gândurile duse aiurea, trist. Tristețea i se citea în ochii bruni, calzi, cu gene lungi ca de fată.

— Pui-mic, de ce-ți sunt ochii atât de triști?, îl întreba adesea maică-sa.

— Nu știu, mamă!

Mamă-sa îl mângâia, lăcrima și se ruga pentru Pui-mic, ca să râdă mai des. Dar Pui-mic rămânea tot trist, parcă din zi în zi mai trist. Și așa treceau zilele. Pui-mic avea acum doisprezece ani. Într-o zi se plimba prin grădină. Erau acolo, în grădină, câțiva brazi semeți. Lui Pui-mic îi plăcea să se furișeze sub umbra lor, să se întindă pe iarba niciodată tunsă, să stea cu mâinile sub cap și să privească cerul. I se părea atunci coama înaltă a brazilor aproape tare de cerul înalt. Și el era atât de jos și atât de departe de cerul pe care brazilii, în clătinarea lor semeată, îl răcoreau cu adierea lor ozonată!

Și, într-o zi:

— Doamne, aș vrea să fiu un brad înalt, mai înalt decât aceștia, ca în clătinarea frunzișului meu să-ți răcoresc cerul. Fă, Doamne, să fiu un brad!, se rugă Pui-mic.

De sus, dintre ramurile unui brad, un înger-fetiță îi auzi rugăciunea. Îngerul-fetiță se numea Zefirel. Zefirel adună în palme rugăciunea lui Pui-mic și, zvârrr!, zbură tocmai sus înaintea tronului lui Dumnezeu. Îngenunche la picioarele Celui Prea Înalt și-i spuse:

— Doamne, ți-am adus, aici în palme, rugăciunea lui Pui-mic. Pui-mic e un copil cuminte și tare trist. Are ochii bruni, cu gene de fată și părul castaniu, cu vălurele aidoma cu acelea de pe lacul pe care înoată lebedele îndurării Tale.

Dumnezeu zâmbi înțelegător în barbă, și-i spuse:

— Bine, Zefirel! Să fie după dorința lui Pui-mic.

Zefirel sărută dreapta lui Dumnezeu și zvârrr! înapoi în dumbrava cu brazi. Acolo însă, în locul unde îl lăsase culcat în iarbă pe Pui-mic, Zefirel găsi un brad înalt și semeț, mai înalt și mai semeț decât toți brazilii dimprejur. Bradul acela era Pui-mic. Zefirel își încetini zborul și se așeză pe una din ramurile lui.

— Te bucuri acum, Pui-mic? Ești mulțumit că Dumnezeu ți-a ascultat rugăciunea?

— Da, Zefirel! E atât de bine să fii aproape de cer și departe de pământ, unde oamenii sunt atât de răi!

Trecură apoi mulți ani. Brazilii ceilați, uscați de mult, fură tăiați. Numai Pui-mic rămânea mereu verde și tânăr. Între timp muriră și părinții lui Pui-mic, de supărare și lacrimi.

Și într-o zi Zefirel stătea pe ramurile lui Pui-mic și-i povestea de câte cele se întâmplă în cerul lui Dumnezeu.

— Zefirel, îi spuse Pui-mic într-un târziu, învață-mă și pe mine laudele pe care îngerii le înalță seara și dimineața Stăpânului Sfânt.

Zefirel, bucuroasă, îl învață toate cântecele care se cântă sus, în cerul lui Dumnezeu. Și astfel, seara și dimineața, deodată cu îngerii, Pui-mic își freamătă frunzișul cântând și el slavă Stăpânului nevăzut.

Nicicând nu auzisem un glas cu atâta infinitate de accente muzicale ca al aceleia care acum tăcuse, dar care vorbise îndelung de acolo, de lângă fereastră, unde eu nu puteam privi fără un efort pe care, din cauza slăbiciunii, eram incapabil să-l fac. Acum, deși ea tăcuse, mi se părea că încă mai continuă să vorbească. Eram ca vrăjit. Și nu știu cum aș putea descrie mai precis minutele acelea care urmaș și în care timp mi se părea că basmul continuă încă.

Pentru ca să vă puteți face o idee cât mai apropiată, amintiți-vă de propria dumneavoastră copilărie. Copilăria e un miracol. Însă cel mai interesant, cel mai uimitor e miracolul imaginativ. Un copil vede într-un mușuroi de nisip un castel; într-un băț noduros, un cal înaripat. Se poate închipui pe sine Făt-Frumos, iar dacă are cine să-i spună povești, el vede câmpul cu flori multicolore stând de vorbă cu Făt-Frumos, peștele de aur sau calul înaripat, în urechile căruia stă ascuns un adevărat arsenal de vrăjitorie. Pentru un copil nu numai că totul e posibil, dar pentru orice are o imagine.

Acum, aidoma ca în copilărie, deși basmul se sfârșise, sunetele care continuau să-mi vibreze în urechi se schimbau în imagini, care la rândul lor și ele erau muzicale. Vedeam și auzeam foșnetul bradului, pe Pui-mic, țâncul cu ochii mereu triști, pe Zefirel, îngerul-fetiță care aduna în palme ruga lui Pui-mic.

Și poate de aceea, abia târziu, mi-am dat seama că fata care povestise tăcuse de mult. Nu cred să fi fost vreodată mai deznădăduit, neliniștit ca în clipa când mi-am dat seama de asta.

— Doamne, numai de n-ar fi plecat!, mă rugam în gând, tâlcuind greșit tăcerea.

— Suferi mult?

Nu i-am răspuns imediat. Mă impresionase neplăcut contrastul straniu dintre banalitatea întrebării și tonul cu care ea fusese rostită.

— Cu un astfel de ton numai mama sau o femeie care mă iubește m-ar fi putut întreba, îmi spusei în gând. Pe urmă, tare: Puțin. De când te știu aici, mă simt mult mai bine.

— Doamne, de ar fi adevărat!

— Ți se pare atât de necrezut?

— Dane, se întâmplă atât de rar să ai cuvinte frumoase pentru mine!

Dan! Cine era acest Dan cu care mă confunda fata de lângă fereastră, care în niciun caz nu era Dromy? Fără îndoială că cineva pe care ea îl iubea mult. Nu era greu de presupus, după tonul acela plin de grijă și spaimă cu care întrebuse adineauri dacă sufăr. Însă, dacă mă credea Dan, de ce nu alergase de la început la căpătâiul meu, de ce începuse prin a-mi nara o întreagă poveste cu bradul de afară și abia apoi să mă întrebe dacă mi-e rău, continuând să rămână departe, acolo, lângă fereastră?

Erau întrebări, acestea și altele, la care nici măcar la una nu puteam răspunde mulțumitor. Și pe măsură ce întrebările se înmulțeau, simțeam cum neliniștea crește, se îngemănează cu teama.

— Nu sunt Dan și n-am idee cine e Dan!

Cuvintele le țipam numai în gând. Tare, nu eram capabil să articulez nici unul. Și doar ar fi trebuit s-o scot din eroare, imediat.

— Vezi, Dane, eu am știut că ai să te întorci, n-am pierdut o clipă nădejdea. Dacă te-ai putea înțelege cu Pui-mic, el ți-ar spune cât de neclintită mi-a fost credința că într-o zi vei reveni. Nu-ți cer să-mi spui de ce ai plecat, nici împrejurarea în care ai fost rănit. Tu ai avut doar întotdeauna tainele tale, la care nu m-ai făcut părtașă. Nu-ți cer nici acum. Tu te-ai întors și sunt fericită. Asta îmi ajunge.

Cât privește rana, unchiul Adrian spune că în câteva zile te va pune pe picioare. Dane, Dane, dacă n-aș fi nădărdit tot timpul că te vei reîntoarce, aș fi murit până acum.

— Taci!, nu trebuie să vorbești așa, mă înspăimânți.

Oricât s-ar părea de curios, de necrezut, eram înspăimântat. N-o văzusem încă, o auzisem doar vorbind, însă gândul că ar fi putut muri din cauza aceluși Dan și eu, astfel, n-aș fi avut posibilitatea să o cunosc, să o aud vorbind, îmi invadase sufletul de teamă.

— Dane, Dane, sunt atât de fericită în noaptea asta! Pentru că ești aici, pentru că-mi vorbești astfel. Căci, mai înainte se întâmpla atât de rar să ai cuvinte frumoase pentru mine, repetă ea din nou musturarea.